

הלכות מטמאי משכב ומושב פרק ב

א. דם נדה וזבה ויולדת, מטמא לח ויבש. אבל זובו שלזב, ורקו, ושכבת זרעו אינו מטמא אלא כל זמן שהוא לח; אבל אם יבש יותר מדי, אינו מטמא. ועד כמה: אם שורין אותו בפושרין מעת לעת, וחוזר לכמות שהיה הרי זה מטמא כלח; ואם היו המים פושרין בתחלתן, אף על פי שאינן פושרין בסופן. וכל הדברים האלו, דברי קבלה.

ב. פשתן שטותהו נדה, המסיטו טהור; ואם היה לח הרי זה מטמא, מפני רק פיה. זב שהניח פיו על פי הכוס, ונמלך שלא לשותו המסיט את הכוס טהור; שטה ממנו הזב כל שהוא המסיטו טמא, מפני משקה פי הזב.

ג. זב שנשף את הפת ואת הבצל, המסיטן טהור; נשף את הקישות ואת המלפפון המסיטן טמא, מפני משקה פיו שלזב המתערב בהן. קלפי פולין וקלפי תרמוסין שקצצן הגוי המסיטן טמא, שכל הגויים כזבים לכל דבריהן כמו שיתבאר; הקלפין שבשוקין, הולכין בהן אחר הרב.

ד. דם טמא שנתערב במים אם בטלו מראיו, הכל טהור; נתערב בדם טהור או ביין, רואין אותו כאלו הוא מים. וכן רק טמא שנתערב במים אם היה קשור כבריתו, הרי זה טמא; ואם נמחה במים אם בטלו מראיו, הכל טהור. נתערב ברק אחר, רואין אותו כאלו הוא מים.

ה. וכן מי רגלי טמא מאלו שנתערבו במים אם בטלו מראיהן, הכל טהור; ואם לאו, טמא. נתערבו ביין, או במי רגלים טהורין רואין אותן כאלו הן מים. נתערבו במי רגלים שלגויים, הולכין אחר הרב.

ו. פיצד: עוקה או כלי גדול שהיו ישראל וגויים מטילין שם מי רגליהן אם רב גויים, הכל טמא; ואם רב ישראל, הכל טהור; מחצה למחצה, הכל טמא. וכן אם נתערב מי רגלי גוי זה, במי רגלי ישראל זה הולכין אחר הרב.

ז. שואלין מי רגלים מכל מקום, ואין חוששין שמא שלנדות הן שלא נחשדו בנות ישראל, לכנס מי רגליהן כשהן נדות.

ח. חרס שהיה הזב או הזבה מטילין בו מי רגליהן, וכבסו פעם ראשונה ושניה הרי המשקין שפכסו בהן טמאין. ופעם שלישית טהורין, בין שפכסו במים בין שפכסו במי רגלים: שהרי לא נשאר בו לחלוחית מימי רגלים הראשונים.

ט. זבה שנעקרו מימי רגליה בסוף שבעת ימי הספירה, וירדה וטבלה, והטילה מים אחר הטבילה הרי הן ספק אם אחר עקירה הולכין, וזבה היתה, או אחר יציאה, שהיא טהורה. וכן גויה שנעקרו מימי רגליה, ונתגירה וטבלה, והטילה מים אחר שטבלה הרי זה ספק אם אחר עקירה הולכין, והרי הן כמי רגלי הנכרי, או אחר יציאה, והרי הן כמי רגלי ישראל הטהורים.

י. העבדים מטמאין בזיבה ובנדה ובלידה, כישראל. אבל הגויים אין מטמאין, לא בזיבה ולא בנדות ולא בלידה דין תורה: שנאמר "דברו אל-בני ישראל, ואמרתם אלהם: איש איש, כי יהיה זב" (ויקרא טו, ב). בני ישראל מטמאין בזיבה, לא הגויים.

יא. וְחֻכָּמִים גָּזְרוּ עַל כָּל הַגּוֹיִים שִׁיְהִיו טְמֵאִים כְּזָבִים לְכָל דְּבָרֶיהֶן, זְכָרִים וּנְקֵבוֹת: וְהוּא שִׁיְהִיָּה הַזָּכָר בֵּין תִּשְׁעַ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד וּמַעְלָה, וְהַנְּקֵבָה בֵּת שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וַיּוֹם אֶחָד וּמַעְלָה; אָבֹל הַקְּטָנִים לַמָּטָה מִזְמַן זֶה, לֹא גָזְרוּ עָלֶיהֶן טְמֵאָה שְׁעִיקָר הַגְּזֵרָה, כִּדִּי שְׁלֹא יִהְיֶה תִּינוּק יִשְׂרָאֵל רָגִיל אֶצֶל הַגּוֹי בְּמִשְׁכַּב זָכוֹר, וּפְחוּת מִזְמַן זֶה, אֵין בִּיאָתָן בִּיאָה.

יב. בָּעֵת שֶׁגָּזְרוּ עָלֶיהֶן, לֹא גָזְרוּ עַל שְׂכֵבֶת זָרַע שְׁלֵהֶן; אֲלֹא שְׂכֵבֶת זָרַעוֹ שְׁלֵגוֹי, טְהוֹרָה כְּדִין תּוֹרָה. וּמִפְּנֵי מַה לֹא גָזְרוּ עָלֶיהָ טְמֵאָה: כִּדִּי לְהוֹדִיעַ שֶׁטְמֵאָתָן מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים שֶׁהָרִי הַכֹּל יוֹדְעִין שְׁאֵלוֹ הָיוּ זָבִים דִּין תּוֹרָה, הִיתָה שְׂכֵבֶת זָרַע אֵב טְמֵאָה כְּשְׂכֵבֶת זָרַע הַזֶּב; וּמֵאַחֵר שִׁיּוֹדְעִין שֶׁטְמֵאָתָן מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים, לֹא יָבוֹאוּ לְשֹׁרֵף עָלֶיהָ תְּרוּמָה וּקְדָשִׁים.

יג. נִמְצְאָתָ לָמֵד שֶׁזָּזָבוּ שְׁלֵגוֹי, וְדָם נָדָה אוֹ דָם זִיכָּה וְלִידָה שְׁלֵגוֹיָה, וְהַגּוֹי וְהַגּוֹיָה עֲצָמָן, אֵף עַל פִּי שֶׁהֵם נִקְיִים מִדָּם וְזָב וְרַק הַגּוֹיִים, וּמִיָּמִי רָגְלִיהֶן, וּמִשְׁכָּבָן וּמִרְכָּבָן, וּבֹעֵל גּוֹיָה כָּל אֶחָד מֵאֵלּוֹ אֵב טְמֵאָה מִדְּבָרֵי סוֹפְרִים; לְפִיכָן אֵין חֵיבִין עָלֶיהֶן עַל בִּיאַת מִקְדָּשׁ וּקְדָשִׁיו, וְאֵין שׁוֹרְפִין עָלֶיהֶן אֶת הַתְּרוּמָה.

יד. וְכֵלָן מְטֵמְאִין אָדָם וְכָלִים בְּמַגָּע, וּמְטֵמְאִין אָדָם בְּמִשָּׂא כְּמוֹ הַזֶּב לְכָל דָּבָר, אֲלֹא שֶׁהַטְּמֵאָה מִדְּבָרֶיהֶן כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. וְדָם הַנְּכָרִית, כְּרָקָה וּכְמִימֵי רָגְלִיָּה מְטֵמֵא לַח, וְאֵינוֹ מְטֵמֵא יָבֵשׁ.